

danes oče; pa je šel in je rekel, da se vrne čez tri dni. Tudi mamica je rekla, da se vrne kmalu iz daljnega mesta in ji prinese zlato punčko. A minilo je že veliko, veliko časa, pa mamice ni in tudi zlate punčke ni. — Kaj, če bi se tudi oče ne povrnil toliko časa in bi morala čakati tudi na njega tako dolgo?

Prestrašila se je Ana te misli. Hitro je vstala in pohitela k stari Štebetovi materi.

„Oj, mati,“ je rekla žalostna. „Kaj pa, če se tudi oče ne povrne, kakor se ne povrne mamica?“

Štebetova mati je nehala moliti. Sočutno je pogledala malo Ano in jo posadila na kolena. Z rokami ji je božala mehke lase, pa ji je govorila: „Nič ne skrbi, Ana. Boš videla, da se vrne kmalu. Lepo boš pestovala zlato punčko, in v srcu ti bo tako prijetno. Le nič ne skrbi, ptičica — kmalu bo zašlo solnce tretjič za goro, kmalu...“

Tolažila je Štebetova mati malo Ano, pa jo je tudi potolažila. Povest ji je pripovedovala potem, lepo povest. Tista je bila o drobnih škrljančkih, ki hodijo nad bele oblake obiskovat zlate anjele. Lepih pesmi se nauče tam in jih drobole potem, ko se spuščajo nazaj na zemljo.

Poslušala je Ana zvesto in se je stiskala k dobri Štebetovi materi. Lepo je znala pripovedovati Štebetova mati, da je moral vsak, ki jo je poslušal, pozabiti na vso žalost in skrbi. (Dalje.)

Dovolj!

Ah, bežite, sanje mameče,
dovolj mi je vaših obljub;
dovolj mi stezic je blestečih
čez plan, ki raztkal jih je up!

Pretrgal bom nitko za nitko,
da prazna bo hladna ravan,
pa smelo nameril korak bom
čez njo, ko zasije spet dan.

Pred mano je smoter ponosen,
nad mano žareče nebo;
po žilah s krvjo bo slovensko
življenje kipelo gorkó.

Fr. Kollednik.

